

Anmodning afslog jeg og opfordrede Organisationen til at indgive en Udtalelse snarest muligt. Endelig blev det fra Finansministeriet udførligt henstillet, at Bankkrakkets Erfaringer kom til Anvendelse, og Sagen er dernæst bleven oversendt til Finansministeriet og forhandles for Tiden med Statens Repræsentanter i Bankkomiteen.

Endelig har man angrebet mig stærkt, fordi jeg ikke har foranlediget en Undersøgelse af Kassen. Jeg skal efter det nu foreliggende være den første til at udtale min alvorlige Beklagelse af, at jeg ikke kom til at se saaledes paa det, at dette var rigtigt, thi saa ved jeg, at jeg havde gjort det, men jeg beder dog ærede Medlemmer, som nu bagefter kunne se hele Sammenhængen, erindre, at dette jo ikke blot var et meget ekstraordinært Skridt fra Ministerens Side, men at der ogsaa i alle Henseender var forbundet et meget stort Ansvar med at gøre det, hvis Kassens Forhold nemlig viste sig at være i Orden, og at der dog skulde være nogen alvorlig Mistro i ens Sind, for at man skulde foranledige et saadant Skridt overfor en Kasse, for hvilken baade Formand, Bestyrelse og Revisorer havde sagt god. Saaledes som Sagen nu er fremstillet i Bladene, syntes den jo at have været ganske aabenbar. Der skulde herefter være rettet en alvorlig Anmodning til mig fra Nationalbankens Side, og paa den skulde jeg have svaret afvisende. Men dette er urigtigt. Fra Bankens Side er der talt med en Embedsmand i Indenrigsministeriet, men da han henviste til, at Sagen skulde refereres for Ministeren, fik han paa Forespørgsel det Svar, at man ikke kunde gaa ind derpaa den Gang. Jeg fik nu senere Underretning af vedkommende Embedsmand om, at han havde faaet en saadan Meddelelse om, at der var et Laan i Nationalbanken, der ikke var opført paa Regnskabet, og med den Tilføjelse, at Henvendelsen fra Bankens Side ikke var ønsket omtalt for Ministeren. Se, denne Henvendelse og denne Meddelelse gjorde paa Grund af, at Henvendelsen ikke skulde refereres for mig, det Indtryk paa mig, som det altsaa nu viser sig har været urigtigt, at Sagen vilde blive nærmere undersøgt og en Henvendelse til mig eventuelt senere blive foretagen fra Bankens Side.

Jeg fortalte nu Konseilspræsidenten om dette Forhold, som han for sit Vedkommende søgte oplyst paa den af ham omtalte Maade. Ogsaa paa anden Maade, til sidst gennem den Embedsmand, der

oprindelig havde omtalt Sagen for mig, fik jeg Oplysninger om, at Sagens Sammenhæng var den, at en Konto paa Regnskabet var en Nettokonto for Mellemværendet med Banker. Da dette altsaa var blevet mig bekendt, og jeg vidste, at Sagen var bekendt for Bestyrelsen, ansaa jeg det ikke for begrundet at skride ind. Nu bagefter, efter at hele Forholdet er blevet opklaret, har jeg selvfølgelig kun Grund til at beklage, at jeg har vist denne Tillid, og at jeg ikke var mere vagtsom overfor, hvad der i det hele kunde belyse denne Sag. Men jeg tror dog, at man ogsaa ved rolig Eftertanke vil tillægge det afgørende Vægt, at Sparekassens hele Form syntes at yde god Garanti for indre Kontrol, og at ingen af dem, der nu bagefter kunne sige, at de nærede alvorlig Uro, direkte gik til mig og omtalte Forholdet for mig. Det er selvfølgelig nu kun i høj Grad beklageligt for mig, at Forventningerne om, at de vilde gøre det, have spillet nogen afgørende Rolle for mig, og at jeg er gaaet ud fra som givet, at det vilde ske, men jeg mener fremdeles, at der var god Grund til at nære denne Forventning for mig.

Der er endvidere omtalt, at der skulde være rettet en Henvendelse til mig fra nogle Tillidsmænd om at faa Sagen undersøgt. Men noget saadant er hverken mig eller Ministeriet bekendt. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) omtalte en Beretning fra Sparekasseinspektøren til Finansudvalget. Jeg fik i sin Tid en Forespørgsel fra Finansudvalget, som jeg sendte til Sparekasseinspektørens Erklæring, og vi fik i Ministeriet en Erklæring tilbage fra ham, som jeg sendte videre til Finansudvalget, ganske paa sædvanlig løbende Vis. Der blev ikke givet mig nogen Oplysninger om, at der skulde være noget vedrørende den ene eller den anden Sparekasse, som man ønskede oplyst. Nu viser det sig, at den daværende Sparekasseinspektørs Besøg i Kassen var sket for at erfare nærmere, hvorledes hele Forretningsgangen var i Kassen, og han har i disse Dage givet Meddelelse herom.

Det ærede Medlem for København-Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) uds talte ogsaa et Par Ord om en Tale, jeg havde holdt i Kolding. Han vilde mene, saa vidt jeg forstod ham, at det skulde være et Forsøg paa at lægge Ansvaret i denne Sag over paa andre. Men det er en fuldstændig forkert Opfattelse af denne